

עבודה קלה

כורדיסטן

חי בכפר זוג - גבר ואישה. לא היו להם ילדים, הוא היה רועה עדרי האיכרים והיא דאגה לבית. יום אחד חזר הבעל מהמרעה ואמר לאשתו:
"אני הולך אחרי העדר כל הזמן, בהרים ובעמקים, בקור, בגשם, וברד ואת כאן בבית חמים כל הזמן. אין לך דאגות כאן."
האישה כעסה מאוד כששמעה את

הדברים ובוקר אחד אמרה לבעלה:
"תישאר היום בבית ואני אצא עם הכבשים למרעה."
הבעל שמח מאוד.
"מסכים. רק תגידי לי מה לעשות."
"תנקה את הבית, תאכיל את הדוגרת והאפרוחים ותשחרר אותם מהלול לחצר. רק תשגיח שהאפרוחים לא יתפזרו והנץ לא יחטוף אותם. אחר כך תנפה את הקמח ותלוש בצק. אחר כך תבעיר אש בתנור, תבשל דייסה לארוחת הצהריים, תנפה קמח, תלוש בצק תאפה פיתה. בצהריים תחלוב את הכבשים והעז, תסנן את החלב

ואחר כך האכיל את הדוגרת
והאפרוחים. כדי שאפרוחים לא
יתפזרו קשר אותם בחוט ארוך אל
הדוגרת. אחר כך הבעיר אש בתנור
ושם דייסה לבישול.
פתאום שמע מעבר לחלון קדקוד חזק

של התרנגולת. הוא השתומם מאוד,
יצא החוצה וראה נץ שעף ומחזיק

שיהיה נקי, תן לו קצת להתקרר,
תחמיץ אותו שיהיה לנו לבן למחר.
הנה לך צמר. תטווה ממנו חוטים.
כשאחזור אכין מהם אוזניות וכפפות
לחורף. תאסוף ותייבש גללים, שיהיה
במה להבעיר אש בחורף. מחלב של
אתמול תכין חמאה, כדי שהוא לא
יחמיץ ויתקלקל. יש שם עוד לבנים
בהשראה ובד לאריגה, אבל את זה
תעזוב. אבוא בערב ואעשה זאת
בעצמי."

"טוב. לכי, אישה" ענה הבעל "אעשה
הכל ולפחות פעם אחד אנוח בבית."
האישה הלכה לרעות צאן והבעל
ניקה את הבית, כפי שהיא אמרה לו

אפרוח בציפורניים, ועל החוט אחריו
תלויים כל יתר האפרוחים וגם
הדוגרת. והדוגרת מקדקדת מפחד.
הוא התחיל לרדוף אחרי הנץ, רצה
לתפוס את החוט עם האפרוחים, רץ
אחריהם הרבה זמן אבל לא השיג
אותם. הנץ נעלם אחרי ההרים.
כשהאיש חזר הביתה ראה שהאש
בתנור כבתה, המים בסיר התאדו
והגריסים נחרכו. הוא שוב הדליק אש
ורצה לנפות קמח. שפך את הקמח
לשוקת אבל נזכר שהזמן בורח ויש לו
עדיין הרבה עבודה והחליט:
"אקשור את כד החלב לגב. אז בזמן
שאנפה את הקמח ואלוש את הבצק,

החמאה תיחבץ בעצמה."
וכך עשה.
כשניפה את הקמח כד החלב היטלטל
ימינה ושמאלה והחמאה התגבשה
בו. הוא נהנה מהמצאה שלו.
אך אז נוצרה בעיה. ללוש בצק היה
קשה בעמידה והוא ירד לברכיים וכד
החלב התהפך, כל החלב עם
החמאה ביחד נשפכו על הרצפה. הוא
הוריד את הכד מגבו, טאטא את
הרצפה ושפך עפר כדי לייבש אותה.
ואז שוב התחיל ללוש בצק. כשגמר
ראה שהתנור התחמם והוא שם את
הכלי עם בצק לפיתה על האש.
אבל אז נשמעה הגעה של הכבשים

ושל העז. הוא לקח דוד נחושת והלך לחלוב אותן. בהתחלה חלב כבשים. קשה היה לו לחלוב אותן כי הן לא היו רגילות לידיו. אבל כשניסה לחלוב את העז, זו התנגדה פעמיים ובפעם השלישית נתנה בעיטה לדוד ומחצית החלב נשפך. הוא התעייף מאוד. אחרי שחלב את הכבשים והעז חזר הביתה וראה – הפיתה בתנור נשרפה לגמרי. אז רצה לפחות להרתיח את החלב. "לא אבער שוב אש בתנור. אוציא את החלב החוצה וארתיח על המדורה. כך יהיה קל ומהר יותר" החליט. בשמיים הופיעו כבר הכוכבים. בחוץ

היה חשוך. הוא הדליק מדורה, תלה מעליה את הסיר עם החלב, לקח כף והתחיל לבחוש את החלב כדי שהוא לא ייחרך. באותו הזמן האישה חזרה הביתה. עוד מרחוק ראתה מדורה הדולקת לפני ביתה והשתוממה. "לשם מה הוא הדליק את המדורה?" חשבה ומיהרה הביתה. בעלה לא הרגיש בה והיא שאלה: "מה קרה? למה המדורה דולקת?" "רציתי להרתיח את החלב. כך קל יותר" אמר לה. החלב התחיל לרתוח. האישה תפסה את הסיר ונכנסה הביתה. בעלה

סיפר לה הכל מה שקרה לו במשך
היום.
"אני רעבה. תן לי לאכול" ביקשה
האישה.
"אין שום דבר מלבד החלב. לא
הספקתי לבשל. לא היה לי זמן. את
יודעת, אשתי.. מחר מוטב שתתחילי
לדאוג שוב למשק ואני אלך לרעות
את הצאן"
מאז כבר אף פעם לא התלונן ולא
אמר של מי העבודה קשה יותר.
והם המשיכו לחיות בשלום.